

Arrest

nr. 113 113 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) diende op 5 maart 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 9 februari 2011 werd verzoeker in bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) diende op 17 november 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.4. Op 17 juni 2011 werd verzoekster in bezit gesteld van een E-kaart.

1.5. Op 7 februari 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd op 30 maart 2012 betekend.

Zij vormt de eerst bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

"(...) Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 05.03.2010 en verkreeg de E-kaart op 09.02.2011. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 13.01.2012 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Betrokkene werd bijgevolg uitgenodigd op 08.11.2011 om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie. Hij heeft nadien een ocmw-attest, een bewijs van aanmelding bij het onthaalbureau en een inburgeringscontract overgemaakt.

Uit het administratief dossier kunnen we afleiden dat betrokkene nooit tewerkgesteld is geweest. Hij maakt nu ook geen enkel bewijs over van tewerkstelling of de zoektocht naar tewerkstelling. Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene, bij gebrek aan enige economische activiteit zich kennelijk diende te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien.

Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

1.6. Op 7 februari 2012 trof de verwerende partij eveneens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd eveneens op 30 maart 2012 betekend.

Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

"(...) Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 17.11.2010 en verkreeg de E-kaart 17.06.2011. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 13.01.2012 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Betrokkene werd bijgevolg uitgenodigd op 08.11.2011 om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige situatie. Zij heeft nadien een ocmw-attest, een bewijs van aanmelding bij het onthaal bureau en een inburgeringscontract overgemaakt

Uit het administratief dossier kunnen we afleiden dat betrokkene nooit tewerkgesteld is geweest. Zij maakt nu ook geen enkel bewijs over van tewerkstelling of de zoektocht naar tewerkstelling. Uit het dossier blijkt verder dat het gezin, bij gebrek aan enige economische activiteit, zich kennelijk diende te wenden tot het CCMW om in hun bestaansmiddelen te kunnen voorzien.

Zij moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en zij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.

Gezien deze elementen in het dossier, dient er, overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980, dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Gezien betrokkene niet meer kan genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art 40 van de wet van 15.12.1980, dient er ook, overeenkomstig art 42 ter §1, 1° van diezelfde wet, een einde gesteld te worden aan het verblijf van de kinderen die haar vervoegd hebben. Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3° lid (wet 15.12.1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de “Schending artikel 5 a) en artikel 39 2° van de wet dd. 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, juncto artikel 62 Vw juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 42 bis Vw.”.

Verzoekers betogen als volgt:

“De beslissing is als volgt gemotiveerd:

... Op 13 januari 2012 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW...

Verzoekers verwijzen naar artikel 5 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

Artikel 5 stelt:

Persoonsgegevens mogen slechts verwerkt worden in een van de volgende gevallen:

- a) wanneer de betrokkene daarvoor zijn ondubbelzinnige toestemming heeft verleend*
- b) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de uitvoering van een overeenkomst waarbij de betrokkene partij is of voor de uitvoering van maatregelen die aan het sluiten van die overeenkomst voorafgaan en die op verzoek van de betrokkene zijn genomen;*
- c) wanneer de verwerking noodzakelijk is om een verplichting na te komen waaraan de verantwoordelijke voor de verwerking is onderworpen door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie;*
- d) wanneer de verwerking noodzakelijk is ter vrijwaring van een vitaal belang van de betrokkene;*
- e) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag, die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt;*
- f) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke voor de verwerking of van de derde aan wie de gegevens worden verstrekt, mits het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene die aanspraak maakt op bescherming uit hoofde van deze wet, niet zwaarder doorwegen.*

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, na advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, nader bepalen in welke gevallen de onder f) bedoelde voorwaarde niet geacht wordt te zijn vervuld.

Verzoekers stellen vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken persoonlijke gegevens heeft opgevraagd in de databank van de RSZ of minstens dat de POD Maatschappelijke integratie persoonsgegevens heeft uitgewisseld met dienst vreemdelingenzaken. Het staat als een paal boven water dat de gegevens waarover het RSZ en de POD Maatschappelijke integratie beschikt 'persoonsgegevens' zijn zoals gedefinieerd in artikel 1 par. 1 van de wet van 8 december 1992.

Tevens is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken als ontvanger beschouwd dient te worden zoals gedefinieerd in artikel 1 par. 7 van de wet van 8 december 1992.

Als laatste is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken persoonsgegevens van verzoeker heeft 'verwerkt' conform artikel 1 par. 2 van de wet van 8 december 1992. Verzoekers stellen vast dat zij noch aan de POD Maatschappelijke integratie noch aan de Dienst Vreemdelingenzaken nooit hun toestemming (consentement de la personne concernée) heeft gegeven.

Artikel 5 a) van de wet van 8 december 1992 stelt uitdrukkelijk, zoals hierboven omschreven dat de persoonsgegevens van verzoeker slechts 'verwerkt' mogen worden indien verzoekers ondubbelzinnig toestemming hiervoor hebben verleend.

De Dienst Vreemdelingenzaken noch de POD Maatschappelijke integratie kan echter niet aantonen dat hij aan verzoeker 'toestemming' heeft gevraagd om de persoonsgegevens van de RSZ te verwerken.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken persoonsgegevens van verzoekers, die afkomstig zijn van de POD maatschappelijke integratie, op een onrechtmatige wijze verkregen.

De wet van 8 december 1992 is van openbare orde gezien de stafbepalingen in deze wet namelijk de artikelen 37 tot 43.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken gehandeld heeft in strijd met deze strafbepalingen is duidelijk.

Artikel 39 2° stelt: Met geldboete van 100,- frank wordt gestraft: de verantwoordelijke voor de verwerking, zijn vertegenwoordiger in BELGIE, zijn aangestelde of gemachtigde die persoonsgegevens verwerkt buiten de door artikel 5 toegelaten gevallen.

Zoals hierboven gesteld hebben verzoekers NOOIT 'ondubbelzinnig' hun 'toestemming' gegeven tot 'verwerking van zijn persoonsgegevens' door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus gegevens van verzoekers op een onwettige wijze verkregen. Gegevens die op een onwettige wijze zijn verzameld mogen aldus nooit in rechte worden aangewend. Zodoende kan de motivering van de bestuurshandeling conform artikel 62 Vw en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 op de motivering van de bestuurshandelingen niet gehandhaafd worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft aangenomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt er gebruik gemaakt van feitelijke overwegingen, namelijk persoonsgegevens van verzoeker waarover de Dienst Vreemdelingenzaken niet mocht over beschikken. De Dienst Vreemdelingenzaken gebruikt echter motieven die ze heeft verkregen in strijd met artikel 5 a), met name dat verzoeker nooit geen toestemming heeft verleend tot het gebruik van zijn persoonsgegevens bij de RSZ.

Mocht de Dienst Vreemdelingenzaken geen kennis gehad hebben van de persoonsgegevens van de POD Maatschappelijke integratie dan had de dienst vreemdelingenzaken nooit tot de bestreden beslissing gekomen.

Gezien de beslissing gestoeld is op motieven die op een wettige wijze zijn verkregen faalt de beslissing in het correct motiveren. De schending van de motiveringsplicht in samenhang met artikel 5 en artikel 39 van de wet van 8 december 1992 en artikel 42 bis Vw dient te worden aangenomen.

Het middel is aldus gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat de bestreden beslissingen steunen op onwettige motieven. Zij viseren de passages in de bestreden beslissingen die stellen: *"Op 13.01.2012 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW."*

Volgens verzoekers heeft de verwerende partij op onwettige wijze gegevens opgevraagd *"in de databank van de RSZ of minstens (heeft) de POD Maatschappelijke Integratie persoonsgegevens uitgewisseld met dienst vreemdelingenzaken"*. Verzoekers preciseren dat de verwerende partij hun persoonsgegevens heeft ontvangen en verwerkt en dat zij voor het gebruik van hun persoonsgegevens nooit hun toestemming hebben verleend aan de betrokken instanties. Verzoekers achten dit strijdig met artikel 5, a) van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna: de wet van 8 december 1992) en strafbaar op grond van artikel 39, 2° van voormelde wet.

2.4. De Raad dient op te merken dat verzoekers geen belang hebben bij hun kritiek aangezien de bestreden beslissingen beide stellen dat verzoekers *"nadien een OCMW-attest"* hebben overgemaakt. Daarin kan redelijkerwijs niets anders gestaan hebben dan dat verzoekers ten laste zijn van het OCMW

aangezien de bestreden beslissingen vervolgens zowel voor verzoeker als voor verzoekster stellen dat ze *“bij gebrek aan enige economische activiteit, zich kennelijk diende te wenden tot het OCMW om in hun bestaansmiddelen te kunnen voorzien”*. Verzoekers ontkennen dit alleszins niet ter terechtzitting. Aangezien verzoekers dus zelf aan verwerende partij gegevens hebben overgemaakt betreffende het verkrijgen van OCMW-hulp hebben ze geen belang bij hun kritiek dat verwerende partij de bestreden beslissingen zou steunen op informatie die zij in strijd met de wet van 8 december 1992 zou hebben gekregen van de POD Maatschappelijke Integratie. Verzoekers nemen hieromtrent geen standpunt in ter terechtzitting.

2.5. Ten overvloede, waar verzoekers zich beroepen op de artikelen 5a) en 39, 2° van de wet van 8 december 1992 dient de Raad op te merken dat zij voorbijgaan aan de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid. Artikel 15, §1, tweede lid van voormelde wet luidt als volgt:

“Elke mededeling buiten het netwerk van sociale gegevens van persoonlijke aard, door de Kruispuntbank of de instellingen van sociale zekerheid, vereist een principiële machtiging van de afdeling sociale zekerheid van het sectoraal comité van de sociale zekerheid en van de gezondheid.

Vooraleer zijn machtiging te geven, gaat de afdeling sociale zekerheid van het sectoraal comité van de sociale zekerheid en van de gezondheid na of de mededeling in overeenstemming met deze wet en haar uitvoeringsmaatregelen geschiedt, met inbegrip van de door het beheerscomité van de Kruispuntbank verstrekte onderrichtingen met het oog op de toepassing ervan. De machtigingen worden verleend binnen de termijn, onder de eventuele voorwaarden en volgens de modaliteiten bepaald door de Koning.”

In casu verleende het sectoraal comité van de sociale zekerheid en van de gezondheid, Afdeling ‘Sociale Zekerheid’ bij beraadslaging nr. 11/031 van 5 april 2011 een machtiging aan de programmatorische overheidsdienst Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding en Sociale Economie voor de mededeling aan de Dienst Vreemdelingenzaken, via de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid, van de in de beraadslaging vermelde persoonsgegevens met betrekking tot de burgers van de Unie, om de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen te beslissen over het al dan niet toekennen of het al dan niet behouden van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de burger van de Unie die zich beroept op de hoedanigheid van werknemer, zelfstandige of werkzoekende voor zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden en van zijn familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen, in uitvoering van de artikelen 42bis van de Vreemdelingenwet, onder voorbehoud van de naleving van de in de machtiging vermelde voorwaarden en modaliteiten. In de machtiging kan nog gelezen worden:

“Concreet zullen de voormelde gegevens door de POD Maatschappelijke Integratie aan de Dienst Vreemdelingenzaken worden overgemaakt wanneer een burger van de Europese Unie (persoon die het recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden wegens zijn hoedanigheid van werknemer) een leefloon of maatschappelijke hulp heeft ontvangen.

De gegevens met betrekking tot deze burger van de Europese Unie zullen voor de eerste keer worden overgemaakt:

- wanneer deze burger maatschappelijke hulp ontvangt op het moment dat hij zijn aanvraag indient, dat wil zeggen dat zijn hoedanigheid nog niet erkend werd, verstuurt de POD Maatschappelijke Integratie het bericht onmiddellijk naar de Dienst Vreemdelingenzaken;*
- wanneer hij, na maatschappelijke hulp te hebben genoten, nu een leefloon geniet omdat zijn hoedanigheid erkend werd, verstuurt de POD Maatschappelijke Integratie de gegevens vanaf de eerste maand van het leefloon. Er bestaat immers twijfel over het bestaan van zijn hoedanigheid, aangezien hij reeds voordien een beroep heeft gedaan op maatschappelijke hulp;*
- wanneer hij nooit maatschappelijke hulp heeft genoten en nu een leefloon geniet, dat wil zeggen dat hij vóór de erkenning van zijn hoedanigheid nooit een beroep heeft gedaan op hulp van het OCMW, verstuurt de POD MI zijn gegevens na drie maanden.”*

De bovenvermelde machtiging werd net zomin als andere dergelijke machtigingen gepubliceerd in het Belgische Staatsblad maar is wel terug te vinden op de website van de Kruispuntbank voor Sociale Zekerheid waar dergelijke machtigingen worden gepubliceerd (*“http://www.ksz-css.fgov.be/nl/bcss/page/content/websites/belgium/security/security_06/security_06_01/2011.html”*).

De Raad dient dus te concluderen dat verzoekers met de stelling dat zij *“aan de Dienst Vreemdelingenzaken nooit hun toestemming hebben gegeven”* voor het verwerken van hun persoonsgegevens, niet aantonen dat de Dienst Vreemdelingenzaken hun gegevens op onwettige en strafbare wijze heeft

verkregen waardoor zij niet mochten worden aangewend. Aldus doet desbetreffende argumentatie geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissingen, noch kan de schending van de door verzoeker opgeworpen artikelen in het eerste middel worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpen verzoekers op: *“Schending artikel 5 a) en artikel 39 2° van de wet dd. 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, juncto de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“De dienst Vreemdelingenzaken dient het kader van de beslissing die zij maakt het zorgvuldigheidsbeginsel na te leven. Dit wil zeggen dat hij alle relevante feiten dient te vergaren die dienstig zijn om tot een beslissing te komen.

Het is duidelijk dat ook de administratie bij het vergaren van feiten geen misdrijven mag begaan. In het rechtstaat is het basis beginsel dat de administratie, in casu de dienst vreemdelingenzaken' aan de wet gebonden is.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient dan ook alle wettelijke bepalingen na te leven. De dienst Vreemdelingenzaken is aldus gehouden aan de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

Zoals hierboven beschreven en uitgewerkt heeft de dienst vreemdelingenzaken door informatie over persoonsgegevens van verzoekers verkregen van de POD Maatschappelijke integratie een schending begaan van artikel 5 a) van deze wet gezien verzoekers conform artikel 5 a) nooit hun ondubbelzinnig toestemming hebben gegeven aan de POD Maatschappelijke integratie om deze informatie te verwerken.

Artikel 39 2° voorziet in strafbepalingen indien informatie met betrekking tot de persoonsgegevens wordt verwerkt zonder dat verzoekers hun toestemming hebben verleend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel waaraan de dienst vreemdelingenzaken aan gehouden is impliceert natuurlijk dat alle feiten worden vergaard op een rechtmatige en wettelijke wijze.

Verzoekers stellen aldus terecht dat de bestreden beslissing faalt in het op een wettelijke wijze vergaren van feiten conform artikel 5 a) van de wet van 8 december 1992. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 5 a) en 39 van de wet van 8 december 1992 en artikel 42 bis par. 1 Vw dient te worden aangenomen.”

2.7. Gelet op de geuite kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA